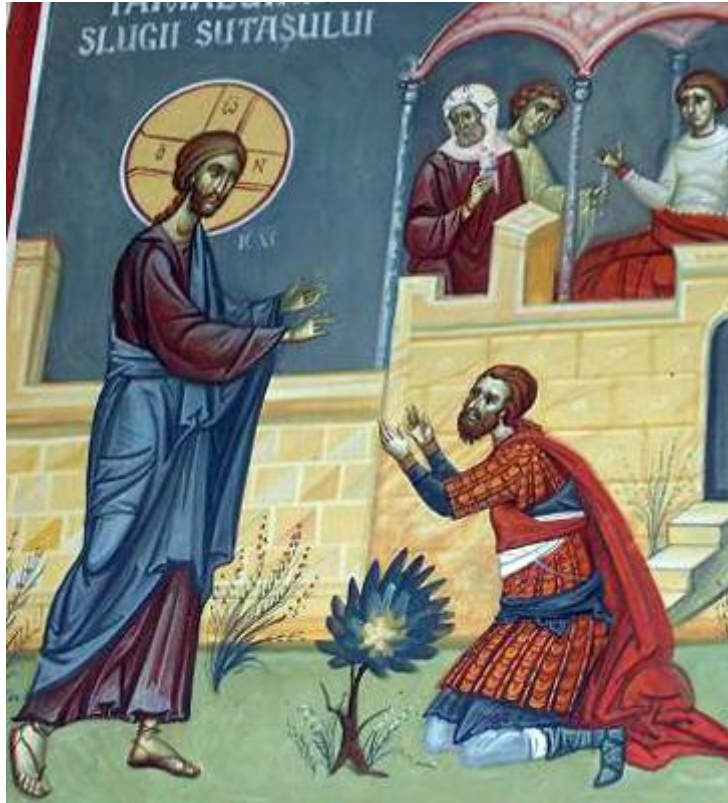
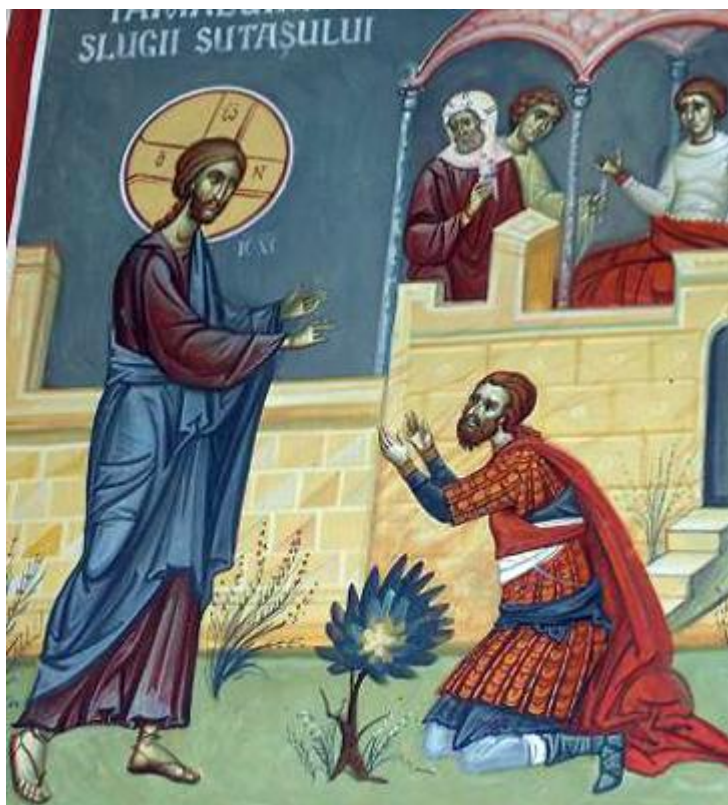

Θέλεις νὰ σὲ θαυμάσει; (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Σέ κάθε θαῦμα τοῦ Χριστοῦ θαυμάζομε τήν δύναμή Του καί τήν ἀγάπη Του πρὸς ἡμᾶς. Καί Τόν δοξάζομε. Σέ μερικά θαύματά Του ὅμως, βλέπομε καί τόν Χριστό νά θαυμάζει μερικούς ἀνθρώπους. Καί νά τούς δοξάζει.

Ένα τέτοιο περιστατικό είναι και τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου (Ματθ. 8, 5-14). Ένας ρωμαῖος ἀξιωματικός, ἄνθρωπος πού δέν ἦταν κᾶν Ἰσραηλίτης, ζητάει ἀπό τόν Χριστό νά θεραπεύσει τόν κατάκοιτο δοῦλο του. Καί ὅταν ὁ Χριστός δέχεται νά πάει στόν σπίτι του, γιά νά τόν θεραπεύσει, ὁ ἀξιωματικός τοῦ ἀπαντάει: «Κύριε, δέν εἶμαι ἄξιος νά μπεῖς κάτω ἀπό τήν στέγη τοῦ σπιτιοῦ μου. Πές μόνο ἕνα λόγο καί θά θεραπευθῇ ὁ δοῦλος μου. Φτάνει ἡ ἐντολή σου. Καί ἐγώ ἔχω στρατιῶτες ὑπό τήν ἐξουσία μου. Καί ὅταν λέω σέ κάποιον «ἔλα», αὐτός ὑπακούει καί ἔρχεται· καί ὅταν λέω στόν ἄλλον «κάνε αὐτό», αὐτός ὑπακούει καί τό κάνει»!

Τότε ὁ Χριστός θαύμασε τήν μεγάλη πίστη του. Καί εἶπε πρός αὐτούς πού Τόν ἀκολουθοῦσαν: «Σᾶς διαβεβαιώνω, ὅτι τόση πίστη, οὔτε ἀνάμεσα στούς Ἰσραηλίτες δέν βρῆκα».

* * *

Δέν εἶναι μικρό πρᾶγμα νά θαυμάζει ὁ Χριστός ἕναν ἄνθρωπο! Ὑπάρχει ἄραγε μεγαλύτερη δόξα; Μεγαλύτερη τιμή; Ὁ Θεός νά θαυμάζει ἕναν ἄνθρωπο! Νά τόν δοξάζει!

Καί ὁ Θεός δέν δοξάζει τόν ἄνθρωπο γιά τά χαρίσματα, πού τοῦ ἔχει δώσει. Τόν θαυμάζει καί τόν δοξάζει γιά τίς ἀρετές του· πού γιά νά τίς ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος ἔβαλε καί ὁ ἴδιος τό δικό του χεράκι· τήν δική του προσπάθεια· τόν δικό του

ἀγῶνα. Γιά τόν Θεό, ἡ ὁμορφιά τοῦ ἀνθρώπου δέν ἔγκειται στά ὠραῖα μάτια καί στό παλληκαρίσιο ἀνάστημα. Ὁ Θεός δέν τιμᾶει καί δέν θαυμάζει σέ μᾶς τά δικά του δῶρα. Ὁ Θεός πάνω ἀπό ὅλα τιμᾶει καί θαυμάζει σέ μᾶς, τόν δικό μας ΚΟΠΟ καί τήν δική μας φιλότιμη ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ, νά καλλιεργήσωμε - ὅσο μπορούμε περισσότερο - τά χαρίσματα πού μᾶς ἔδωσε.

Καί ὁ ρωμαῖος ἐκατόνταρχος, εἶναι φανερό, ὅτι εἶχε δουλέψει πάνω στόν ἑαυτό του μέ καθαρή συνείδηση. Δέν «καβάλησε τό καλάμι» ἐξ αἰτίας τοῦ ἀξιώματός του. Ἐγνώριζε καί ἀνεγνώριζε τήν ἀδυναμία του καί τίς ἀτέλειές του. Καί αὐτή ἡ αὐτογνωσία του τόν ἔκανε ταπεινό καί προσγειωμένο.

Γι' αὐτό, βλέποντας τό μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ, δέν αἰσθάνθηκε τόν ἑαυτό του ἄξιο νά Τόν δεχθῆ οὔτε κάτω ἀπό τήν στέγη τοῦ σπιτιοῦ του!

* * *

Μπορεῖ ποτέ νά ἔχει «ταπείνωση» καί «αὐτογνωσία» ὁ ἄνθρωπος, πού

- ΑΠΑΙΤΕΙ ἀπό τόν Θεό - θέτοντάς Του μάλιστα καί χρονικές προθεσμίες - νά τοῦ φανερώσει ἢ νά τοῦ δώσει πράγματα: υἰεία, ζωή, εὐτυχία, δουλειά!...
- δέχεται τυχόν ὁράματά του ἢ «ἀποκαλύψεις», μέ σιγουριά ὅτι προέρχονται ἀπό τόν Θεό;
- ζητεῖ ἀπό τόν Θεό σημεῖα καί θαύματα, θεωρώντας τόν Θεό ὑποχρεωμένο νά τοῦ κάμει ὅ,τι Τοῦ ζητάει;

Οἱ ἅγιοι, ποτέ δέν θεωροῦσαν τόν ἑαυτό τους ἄξιο, νά λάβουν ἀπό τόν Θεό χαρίσματα. Τό μόνο πού Τοῦ ζητοῦσαν μέ ἐπιμονή καί ὑπομονή στήν προσευχή τους, ἦταν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Τήν συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν τους. Τήν λύτρωσή τους ἀπό τήν αἰωνία κόλαση τοῦ χωρισμοῦ τους ἀπό τό Φῶς τοῦ Προσώπου Του.

Καί ὅταν κάποτε ὁ Θεός τούς ἔδινε κάποιο ἰδιαίτερο χάρισμά Του, πολλοί Τόν παρακαλοῦσαν νά τούς τό πάρει πίσω, φοβούμενοι τήν ἔπαρση καί τήν ὑπερηφάνεια.

Τό μεγαλύτερο, λοιπόν, χάρισμα πού θά ἦταν καλό νά ζητᾶμε ἀπό τόν Θεό, εἶναι ἡ πίστη καί ἡ ταπείνωση ἐκείνου τοῦ ἐκατοντάρχου. Εἶναι ὁ ὁ μόνος σίγουρος τρόπος γιά νά «χωρέσει» ὁ Χριστός κάτω ἀπό τήν στέγη τῆς ψυχῆς μας.

Πηγή: agiazoni.gr